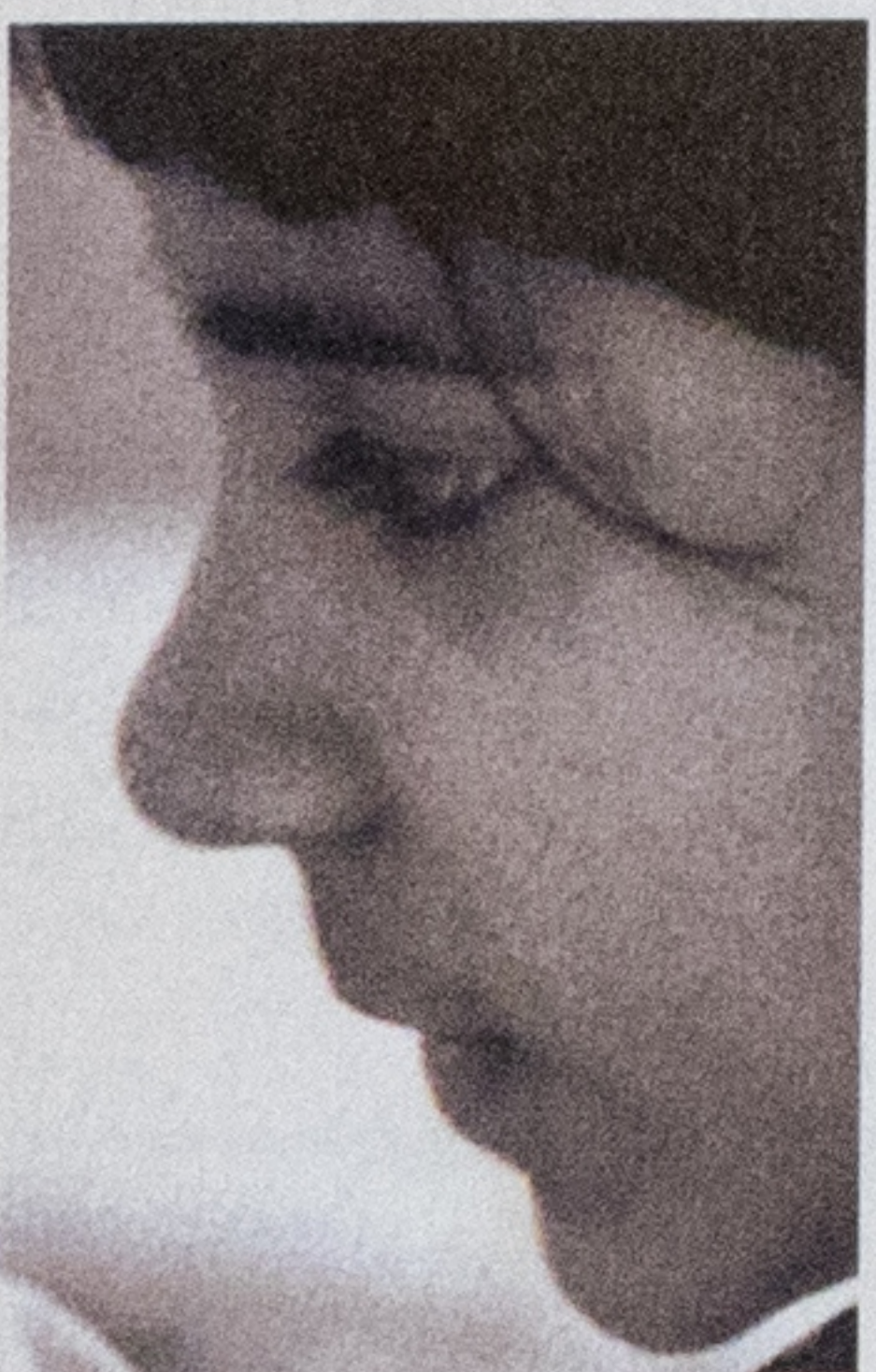

Gode kolleger, en god klasse og et godt skema tæller når Susanne Jensen gør sit arbejde op på plussiden.

TO SKRIDT TILBAGE OG TRE FREM

Jeg er glad for at være lærer, selv om jeg af og til tænker: Gid fanden havde det, siger Susanne Jensen

AF JOHN VILLY OLSEN

Du bliver bare fyret, sagde hendes mand, Ole, der er ingeniør i det private erhvervsliv. Men Susanne Jensen, 39, og lærer på Teglmosekolen i Albertslund, gjorde det alligevel.

Sammen med et par kolleger tog hun en søndag sidste efterår ud på sin skole med en drømmeseng, et campingbord, et par glas stesolid og nogle flasker whisky.

Rekvisitterne blev stillet op i lærerværelset til almindelig beskuelse mandag morgen, og reaktionen var til at tage og føle på: dagsordenen på den efterfølgende pædagogiske weekend blev lavet om, så spørgsmålet om de stressede arbejdsforhold på skolen stod øverst.

Ny arbejdstidsaftale, ny folkeskolelov og ny skoleledelse inden for kort tid med et hav af møder var simpelthen for meget. Tingene skete for hurtigt, siger Susanne Jensen om deres happening.

Nu har vi fået snakket det hele igennem. Vi har desværre ikke fået færre møder, men de er blevet strammet mere op. Kollegerne går ikke så meget og mugger i krogene længere. Man siger tingene lige ud.

Kaffen drikkes stående

Men det er for tid nu. Klokkeren er seks i villaen i Hvidovre og sandsynligvis vel nok også uden for.

Det er tirsdag, og Susanne Jensen er ved at purre børnene på tre, seks og otte. Et større arsenal af madpakker fra Oles hånd ligger klar i køleskabet.

Selv er Ole allerede spurtet af sted til sin tegnestue på cyklen. Han møder tidligt, så han kan tage sin del af børnepassningen om eftermiddagen.

Susanne kører raskt og rutineret morgenritualet igennem: tandbørstning, påklædning og affodring af børn. Hun indtager kaffen i stående position.

Klokkeren syv præcis bliver de to store, der selv kan gå i skole, kysset farvel, den mindste bliver sat op i cykelstolen, og så går det mod børnehaven.

Farvel og goodbye og videre i et sejt

tråd, der vidner om en kondition af rimelig kaliber, til arbejdspladsen i Albertslund, hvor der er tyve minutter til en siddende kop kaffe og kollegial snak om gårsdagens hændelser og dagen, der »truer« forude.

Cykelturen er min frihed. Det er her, jeg kobler af og omstiller mig fra hjem til skole og fra skole til hjem, siger Susanne Jensen.

Så ringer det ind. Susanne iler hen til 2.a, som hun er klasselærer for, sammen med støttepædagogen Birgit Jacobsen, der er på klassens »tidlige skade« elev.

Farida Bertelsen fra Pædagogisk Psykologisk Rådgivnings (PPR) såkaldte cykelkorps er også med. Susanne har fået bevilget ti timer om ugen her i efteråret fra PPR til observation med henblik på råd og vejledning og forebyggende arbejde.

De 16 fremmødte elever sidder ved firemandsborde. Snakken går. Vindueskarmene er fyldt med grønne planter. Susanne bringer ro over tropperne med et enkelt, kraftfuldt shh!

Så går vi i grupper

Der er temauge – »Kroppen i skolen«, og Susanne fordeler sine elever i grupper: »Sjove lege«, »Jungle-tur«, »Eventyr i bevægelse« og så videre.

Ved meldingen »så går vi i grupper!« myldrer børnene ud i aulaen og finder sammen afdelingens andre elever, der dækker 0.- 3. klasse i to spor.

I alt er der 450 elever på den 25 år gamle Teglmosekolen, som de senere år har ført en omtumlet tilværelse. I 1990 blev bygningerne revet ned på grund af svamp, og klasserne blev fordelt på kommunens øvrige skoler.

Lærerne cyklede rundt fra skole til skole i frikvartererne indtil august 1993, da skolen endelig blev samlet igen i det nedlagte Albertslund Børnehaveseminarium og den ene ende af Roholmskolen. Der er et plankeværk imellem.

Efter en hård kamp med kommunen lykkedes det til sidst at få en skulptur med fra den gamle skole.

Eleverne fordeler sig i rimelig ro og orden i deres respektive grupper, og Susanne tager sine femten børn med sig.

Hun skal lave »Krop og former«. Det gjorde hun også i går, og det skal hun en gang til i dag.

For mig er det nemt nok i den her uge med »Kroppen i skolen«, fordi jeg i forvejen er idrætslærer, men for flere af mine kolleger er det mere stressende, fordi de ikke kender øvelserne, så de har mere forberedelse på det, siger Susanne Jensen.

Tre af skolens lærere har fået hver 30 0-timer til at lave rammerne for temaugen, og lærerne fra de enkelte afdelinger har så op til ugen lavet den endelige, konkrete planlægning.

Som dagen skrider frem er der lidt småstress med de sidste planlægningsmæssige finjusteringer.

Der er altid ekstra stress på, når det normale skema sættes ud af kraft, men efter min mening er det fint nok med sådan en temauge. Afdelingens elever og lærerne blandes og kommer til at kende hinanden. Forældrene oplever, at der sker noget, siger Susanne Jensen.

Gadedrengehoppet

Eleverne bliver ved hjælp af papskilte om halsen udnævnt til at være henholdsvis trekanter, firkanter og cirkler, og Susanne instruerer og tænder for båndoptageren med hurtig popmusik.

Brian går rundt med hænderne i lommen og siger, at han ikke gider. Han ser ud til at have haft en dårlig morgen derhjemme. En af mange, tilsyneladende.

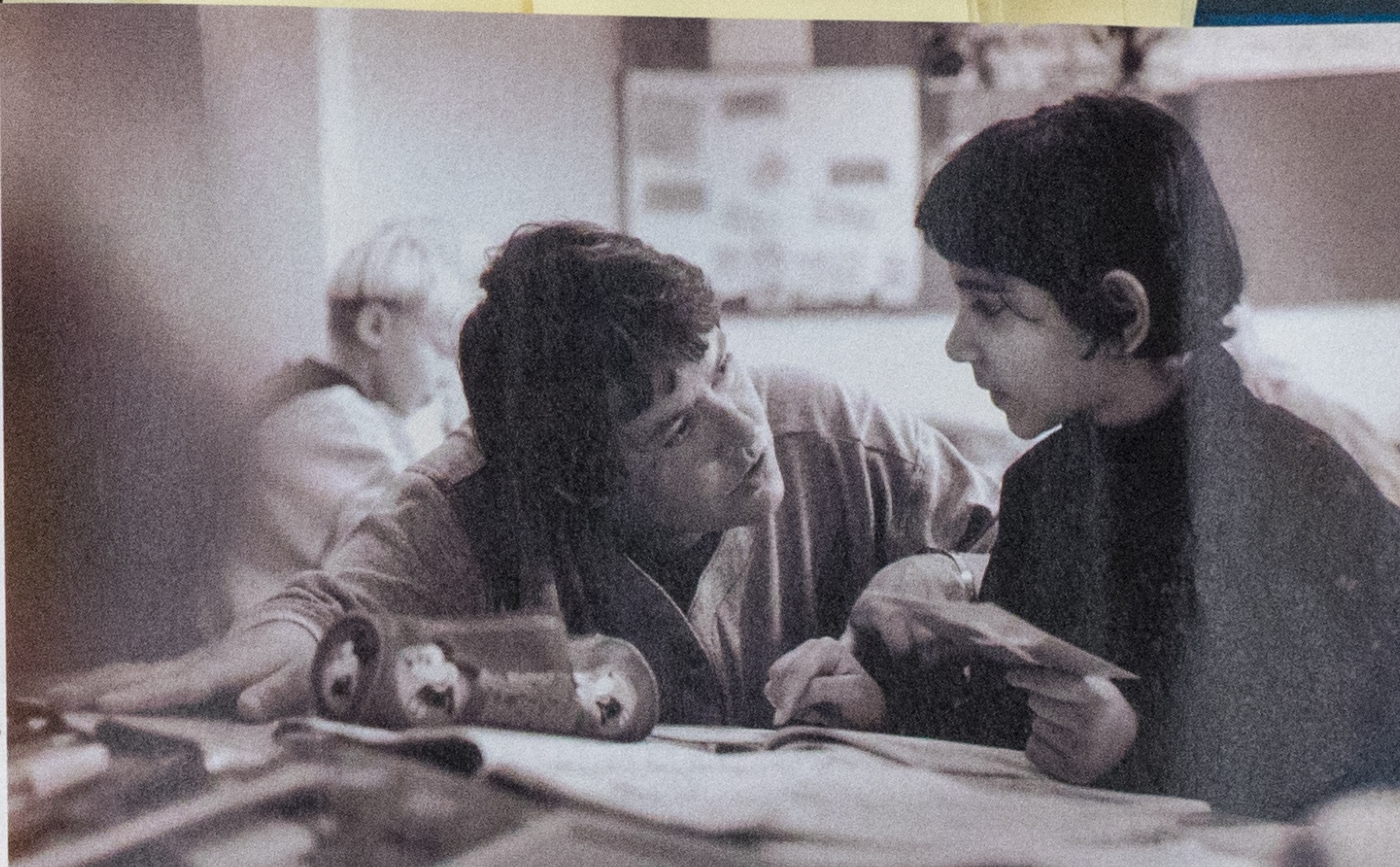
Men de andre børn er med. Smittet af Susannes entusiasme og den kornfede musik gennemfører de under megen munterhed de ti øvelser: gadedrengehoppet, spejlet, vimplen ...

Ved den femte øvelse, fangeleg, tager Brian hænderne op af lommerne. Da det ringer ud klokken 9.40 ser han ud til at have glemt sin dårlige start på dagen.

Så er der pause i 25 minutter. Teglmosekolen kører med halvanden-times moduler.

Som klasselærer for en 2. klasse passer det mig fint med halvanden time, fordi det tager lang tid at få de små organiseret. Men nogle af de andre lærere, især tysk- og musiklærerne, sy-

Foto: Kristine Theilgaard

nes, det er for lang tid, siger Susanne Jensen.

Hun sidder i afdelingens lærerværelse og slapper af med en kop kaffe. Hun småsveder. Hun har givet sig selv både psykisk og fysisk. Hun har været på.

Men hun har kun fred i fem minutter, så bliver hun kaldt ud af en kollega. Tre af drengene fra hendes klasse er røget i totterne på hinanden. De er blevet »reddet« af en medarbejder fra fritidsordningen, men som klasselærer må Susanne ud og tage sig af det.

Kaffen er kold, da hun kommer tilbage til lærerværelset.

Med sved på panden

Så ringer det ind, og Susanne går i gang med et nyt hold »krop og former«.

Børnene er mere trætte nu, og det er Susanne også, men der er ingen nåde. Hver gang hun slækker det mindste på koncentrationen, begynder nogle af eleverne at småsnakke.

Hun redder den hver gang på strengen og bevarer intensiteten hele vejen hjem til spisefrikvarteret.

Nu er der rigtig sved på panden, men hun kan ikke nå et bad, inden der er møde for hele lærerkollegiet klokken 12. Det er om »Fordybelsesuge 47«. Planlægningen faldt ikke helt på plads ved det sidste møde i pædagogisk råd.

Efter mødet er der lidt planlægningssnak blandt nogle af lærerne fra Susannes afdeling om morgendagens »Kroppen i skolen«.

Klokkeren 13.30 ræser Susanne hjem på cyklen. Hun kan lige nå et bad, inden hun bringer to af sine børn til hudlægen, hvor de skal være en time.

Ole kommer og overtager børnene hos lægen, mens Susanne henter den sidste i fritidsordningen, køber ind og laver mad. Det er hendes middag.

Mens Ole lægger børnene i seng, det er hans sengelægningsdag, laver Susanne nogle papskilte, som hendes afdeling skal bruge i undervisningen næste dag, samt forbereder et møde, hun skal holde med nogle forældrerepræsentanter i morgen aften.

Så har hun fri.

Må drøne rundt

Som småbørnsforælder er de fleksible arbejdstider, man har som lærer, guld værd. Det giver mig gode muligheder for at hente mine børn og være sammen med dem, selv om det nogen gange betyder, at jeg må arbejde om aftenen, siger Susanne.

Gode kolleger, en god klasse og et godt skema tæller også som et plus.

Men der er også minusser. Skolen har hverken idræts- eller svømmehal eller stadion, så som idrætslærer må Susanne »drøne rundt i kommunen«.

Og så er der det med at fare rundt mellem undervisningen og de mange kollegiale møder. Der er for meget at holde sammen på. Man bliver træt i hovedet.

Og frem for alt: det er menneskeligt set belastende at være lærer.

I undervisningen skal du være nærværende og fuldstændig koncentreret hele tiden. Du giver alt, hvad du har i dig. Det er det inderste i dig, du bruger løs af, og det kan godt være udmarvende.

Men jeg er glad for at være lærer, selv om jeg ind imellem tænker: gid fanden havde det.

Det er, når tingene sker for hurtigt som med ny lov, ny arbejdstid, nye lokaler og ny ledelse.

Jeg vil helst gå to skridt tilbage og tre frem. Det var også derfor, vi lavede den happening sidste år. For at stoppe op og få sjælen med. □